

טוב הגיע התאריך, החרות בזכרוננו עמוק, עמוק. כ"א בכסלו -
 באזניך מתהדהד טרטור הסטוריינים הנריטיים וכל הפקודות הגטות היורדות
 עליך כצליפות על גוף מעורסל.
 לעיניך מתנוצצים הכובעים האדומים והפרצופים הסביטיים אליך
 ללא הבעה אנוסית.

כ"א בכסלו תשי"ז - רק ארבע שנים עברו מאז, אך עולמות שלמים
 מפרידים אותנו מאותו יום. אז - סירת "התקווה" קריאת זעם שתפרצת כמחאה
 קלוטה נגד אויב אכזר וחמוס מקדקד ועד כף-רגל, היום סירת אומה צעירה
 מנצחת האוזרת עוז וכח לקראת מנחמים חדשים.
 אך אל נא נסכה; נזכר כל אגרוף קטוף של יד בלתי מורמת, נזכור
 כל דמעת זעם על חוסר אוננו, - נזכר את אלה שהסליכו את חייכם הצעירים
 מנגד והגנו בידיים ריקות על כבוד ישראל, נזכור את אלה שבגופותיהם פרצו
 את הסער והורו את הגסר טאפלת היום לכתר המזהיה
 על אדמת גבעת-חיים קמה חומת-המגן. ליד הפסד מנחמים גופותיהם
 של השבעה שקדו בדםם את החומה: איש הקבוץ ליד איש נתניה, איש הסומר -
 הצעיר ליד בני הקבוצה הדתית, שומרת המסורת, כותיק כצעיר - עדים אלמים
 לאחדות האומה בטמירתה על צפור-נפשה

המבור על משקנו.

(קטע זה נכתב כסוף ליום המאורע כתאור ועדות ליום המערכה עם
 הקלגטיים הנריטיים במשקנו)

כזי כ"לו תשי"ז
 כמה ימים לפני חנוכה ראיתי איש דוהר בין בתי-המשק על
 טוט והוא הודיע על בא הטוטריים. מיד צלצלו בפלמון על המגדל כשימן
 ליטובים הקרובים.
 אטרו לפת להתאסף על-יד חדר האוכל, שם נזארנו כל הערב, אחרי
 ארוחת-הערב נשלחנו ליסון. למחרת קטנו והלכנו לאכול, אחר שחקנו בטביבת
 חדר-האוכל.
 כל המשק היה מוקף תנקים וגודלי צבא. פתאום דתפרץ הצבא הכביטי לנו
 לכמה אלף ולסבי גניט, טעין-החורט התקדמו הנריי היטובים הסמוכים לעזרה
 החילים ירו בהם כדי לעצרת המטה נטלו.
 נמוך הפחנה ירו רק באיור כדי להבהיל, הצבא התפרץ, חברינו עצרנו
 במקלות ואבנים על-יד העגול, פתאום החלו הצבא לירות, החברים זרקו את
 המקלות.
 אז אטפו החילים את כל הגברים שלמד אנטי העזרה הראסונה וכלאום
 מחוץ לפחנה אחר ערכו את החפוש בטחנה
 עם ערב טעתי כי 7 אנשים נהרגו ו-50 איש
 בין ההרוגים היה אף חבר י יוסף רוזנברג

הסעה שעת בין הערבים, החצבים והצפורים אשר בטביבת בית-הקבוצה
 דאו טחזה טטונה: הטובי חברים נכלאו בגדרות תיל וחילים בריטיים טוטריים עליה
 הנה הוצלו כמה מן החברים על אוטוטובילים והונעו למקומות בלתי ידועים, כלומר
 זמן מה התפזרו להם החילים ינטעו, כל החברים פנו ללכת לביתם, סירת "התקווה"
 פרצה מפיחה - ידעו הטובי על דבר צודק הטו בלחמים וכזי ידע אף כל היטוב הערבי

יזמתי מול הסנוכיה ומסקתי, והברות קרצו ומפרו. הם ספרו על גבורת החסמונאים בימים קדומים, על עמידת מעטים מול רבים ועל נס פך החסמן הקסן אשר סמונו בער ולא אזל טבעת-ימים. הם קרצו ויקדו ניצנצו ומפרו, הם ספרו על חורבן על גולת אלפיים שנה ה'לעזובי וטבל איום. ספרו על מנהיגים שקמו וקראו לעם העברי לעלות לארצו הישנה-חדשה ולקטפה. ולבטוח ספרו על גבורת חילינו בימים אלה על מסירות נפש וגבורה: כך ספרו הנרות-אשר היו לנו קצר איתן והדווק בין העם וארצו-ישראל.

קני הגטמה ו

על מה תועף יהודה? ואיך לא אכעס והירונים טמאו את היכל ה' ועל המזבח שמו את כל פטליהם המטורפים וגם הכריחו את נכבדי ירושלים גאכול בזה הזיווי ויזון הכוהן עבר עליהם ויגל את כל כספרי הקדש וגם הכניסם אל קדש הקדשים. וישנה את שמו לידוק. מה רבו חטאותיך ירושלים עיר מלוכה... מימי ירבעם בן-נבט ועד עתה; אך אנו עובדי-האדמה לא נטרגים אחר/לא ביטינו חכף להם. מי כמך יהוה באלים, באש רבמים אבוא למענך כל אשר אהבת עמו ברעות בקרבו ושכאת האויבים מקננת בו אז אעלה אליהם אצחק לחילם הרב-הרי אתי אנשים אוהבי מולדת אמת. גאי מרים והיי עדה לי אני בטבע: כי ירה ארה אני חץ מות בשליט האויבים הרברבן, ממני יבוא אליו המות. כעת אני יוצא ממדיעין אל מדבר יהודה, לא אשוב מסם עד אשר יטפו האויבים מכל גבול ארצנו היקרה.

ה' 29 ב נובמבר

יום ה-29 בנובמבר יום גורלי הוא בטבילכל עם ישראל כל ילד בישראל יודע מה גדול היום הזה בטבילנו. ביום זה הוכרז באום על הקמת מדינת-ישראל, אולם יחד עם השמחה שפעמה הלב ידענו כי עוד הדרך רחוקה לפנינו עד הגשמת החלטה זו ועוד נאותו יום פדצו המהומות-התחבורה הופסקה, ציבורות המים לנגב הופצצו והחל הטאבק הקסה והמסקל טידי יום ביומו הגיעו אוניות מעפילים וחזקו את מעמדינו כאן רבים מול מעטים לחסנו. 5 מדינות ערב באו לתקיפנו קלגדטבו/מכאן אולם אנו עמדנו ואתנו... העקרי בקרב הוא הרוח וההכרה, כל אחד ידע שכאן מקומנו ואחר אין. רבים נפלו ואלה הביאונו עד הלום. כיום לא תמה עוד המערכה-עוד נכוננו לנו כטלונות ונצחונות, כלכליים ומדיניים כאחד. אולם אנו נעמד בכל-ועל עף הכל.

הנה הגיעה שוב יום ה-29 בנובמבר, אך כעת אין תעריך זה מוסר טובות. עתה רוצים הם לבנאט את ירושלים, כלומר להכניס שוב את האנגלים וידיהם לארץ ולחדש את המהו ובהו שחד. אנו לא נותר על העיר וירושלים תשאר ובירתנו הנצחית...

בטח טבוע זה בקע קולט של יהודי ירושלים-קול שקרא אל העולם: כי ישראל ובני ירושלים לא יתנולרסות זה את השלטון בירושלים ירושלים היא לבו של עמנו באשר הוא שם. לא שטח ישוב או עיר עברית בלבד היא לנו, כי אףנרית עולם קטורים תולדותינו בתולדות עיר זה היום טואפיים להפריד את ירושלים ממדינתנו, אומרים להפקירה לחסדי

יצאנו לקקון בשעה 9. אותו יום היה יום חם. בדרכנו לסם עברנו את הכביש והגענו למפעיל אחר ראינו את הכביש הנסלל סם. הכפר קקון נראה מרחוק יפה ובולט-אולם ככל שמתקרבים רואים את מראהו האמיתי השומם. ליד הכפר התיישבו עולים חדשים החיים חיי-אכרים.

הגענו לתוכו של הכפר. הכפר ברובו בנוי בתי-חמר עלובים, בכל זאת יש בו בתים יפים שפוננו לחילים שגרו סם בשעת הקרבות. עקר סיורנו ומסרתנו בכפר היה ביתו של אבו-חנסיס שהיה הצעיר הגדול ביותר בנחלאות וכסף. הבית הזה מתנשא על פסגת הגבעה וחולט על כל הסביבה. על-ידו עומד המסגד וסביבו הרבה בתי-חמר קטורים אליו ע"י מדרגות. אחרי סיורנו בבית זה יצאנו מהכפר וחזרנו למפעיל.

יצאנו מהבית במסרה להגיע ל"קקון" הלכנו דרך הדרך הישנה קקון-חדרה הנסללת כעת מחדש.

בדרך ראינו גת עתיקה לסחיסת-סמן... ירדנו גם את הבאר העתיקה מימי הרומאים, אבל היא כוטה כנראה.

הגענו למפעיל המסק התפתח מאוד ונבנו בנינים וצריפים רבים. המסכנו ללכת עוד זמן מה והגענו ל"קקון". מראה הכפר עלוב מאוד חוסות הרוסות ובתים נוטים לפול. כעת מפנים קצת את ההריסות בכפר.

הכפר "קקון" מתרכז סביב בית "אבו-חנסיס" הביחס לכפר הוא יפה הבתים מאבן נשאר כמעט שלמים. באחד הבתים הובהלו על-ידינו זוג תנשמות/התישב סם.

בדרום קקון התישב ארגון "אמץ" ובדרום ארגון שאת סמו אין אנו יודעים. בין פסי הרכבת/ובין "קקון" חורט כבר טרקטור עברי את האדמה סמעולם לא עובדה כראוי....

קקון - סל - תל

ת ל - ק כ י ל ה.

בחפירות "תל-קסילה" סליד תל-אביב נמצאו 12 שכבות המחולקות ל-4 חלקים עקריים:

התקופה הערבית, הרומית, הישראלית והתקופה הפליסטית.

את כל השכבות הנ"ל חצרו פרט-לשכבה הישראלית שנשארה בשלמותה.

נמצאו בחפירות: חומות, בנינים, כדים וחומות. על אחת החתמות היה כתוב "למלך, אלף שמן ומאה, אחיהר"

ועל השניה היה כתוב "זהב ארזיר לבית-חרודן"

בחפירות נמצאו חדרים שבביל מלאכות חונות וחושבים, שהיה סם בית חרוטת ליציקת נחושת.

סרידי הישוב שבשכבה הישראלית הם מלפני כ-3000 שנה. את כל מה נמצאו בחפירות, מסרו למוזיאון תל-אביב, המציגם בפני הקהל.

קב"ה "הטרוללים".

גיון - הבימה

ביום רביעי נסענו לתל-אביב. הלכנו לבית-הבימה ונפגשנו אל מאחורי "הקלעים" וסם ראינו את החקנים סלובטים בתלבושתם. הש הכינו חזרה להצגה שיציגו בערב. היינו בחדרו האיפור של החקנים

יצאנו ב-8 לדרך. נסענו דרך כביש הרצליה לחפירות תל
 קטילה ראובן שלא ידע את הדרך נאלץ לרוץ מאיש לאיש. אחרי חפוסים

הגענו לתל קטילה התל נמצא בגומה רב נמצאו בו 12 שכונות סדרם הוא:
 פלישתית, ישראלית, פרסית, רומאית, ביזנטית וערבית.
 על הארץ התגוללו חרסים מתקופות וילדים אחדים אף אספוס והביאום
 הבייתה מחוץ לגדר ראינו קטע מחומת העיר ובו צריח ומגדל שמירה.
 בגמר סיורנו בתל קטילה נסענו לתל-אביב כדי לראות את תערוכת-
 חיל האויר. בדרך לתערוכה ראינו מבקרים רבים מבתי-הספר שבעיר אחרי מסא
 ומתן קצר החלטת שנבוא לבקר ב-4
 את ארוחת-הצהרים אכלנו ליד בית הבימה ואחר-כך הלכנו לבית-דבר
 מסם הלכנו לראות את ~~ה~~ המורונגים שיצבו ביפו אולם הם עזבו את
 מקומם ביפו. עברנו ליד בית ה"כנסת" אבל האולם היה סגור בפנינו.
 ב-4 בדיוק הכנסנו אותנו לסמח התערוכה. בחצר מסביב ישנן מכוונות
 יריה אנטי-אוויריות. יש שם גם מכוונות יריה הנמצאת בצריחו של האוירון
 היא נעה בקלות לכל צד על-ידיה עומד תותח ירי אנטי-אווירי שגם הוא מסתובב
 לכל צד.
 נכנסנו לתוך חדר שבו היו כמה טיסנים בצורות אוירונגים ותמונות רבות
 מן החדר הזה עברנו לאולם הגדול של התערוכה המדריך הראה מפה המזולמת
 ע"י אוירון וכן מפה גדולה המסמנת ע"י אורות את המקומות שאליהם הגיסו
 סיסי ישראל עזרה; או סיוע כל שהוא בזמן הקרבות
 בתוך האולם עומד מטוס "ספיט-פייר" עם גמר סיורנו באולם הוציאנו
 מדריך אחר לאוהלים; כאן ראינו אוהל קטר שבו עמדו כלי אתות וקליטה של
 אוירונגים עברנו לאוהל האחרון שבו היה ציודו של הסיס בצאתו לקרב

ב י ת - ד ג ר .

מבחוץ אין הבנין עוטה כל רושם וגם כשנכנסים עוטה המסדרון
 רושם של בית-חולים או מה-שהוא כזה. אך כאשר דק נכנסנו לחדר הראשון
 מיד ראינו לפנינו מה-שהוא אחר.
 בתחילה נכנסנו אל הסדרים הם עומדים ליד שלחן גדול בעל מדורים
 רבים שבכל אחד מהם נמצאת אחת האתיות
 אחר עברנו לראות את המכונה המסדרת את האותיות באופן אוטומטי
 והיוצקת אותם מעופרת.
 כאשר האותיות כבר יצוקות המוכנות לדפוס מדפיטים אותם פעם
 אחת לנסיון ובודיקת הסגיעות. אחר מעבירים את תטורים למכונת הדפסה
 שהנה הגדולה ביותר בארץ היא מדפיסה 30,000 גליונות בשעה.

רק עזכנו אתהרחובות הראשיים של תל-אביב (אלנבי-דיזינגוף...)
 ויצאנו לסמטאות העיר החלה להראות הדלות. פה גשם ראינו ילדים עובדים
 בבתי-מלאכות לבושים היה בלוע ורגליהם יחפות. הילדות נושאות תינוקות
 ועוזרות לאמהותיהן בעבודת יומם.
 ככל שהעמקנו בתוך השכונות גדלה הדלות. הרחובות צריכים האופטיים,
 משפחות מספר גרות בדירה אחת.
 הילדים הגרים בשכונות אלה ודאי לא משילים כטונות בא
 לבית בו גרו פעם המורונגים יצאו כל הילדים מביתיהם והקי
 אז שמעתי ילד אומר אל חברו: "האינך מקנא בילדים אלה".
 שוכנות ליד יפו ולכן דבק בהן מההוי הערבי. אף קרבות קי
 וכיום גרים שם בשלוח עולים חדשים...

Handwritten notes on a piece of paper, partially obscured and torn. Visible words include "אברהם", "מספר", "הוא", "הוא", "הוא".

המערכת

לפי דעתי העתון היבוע היה רציני כדי ואם אפילו היה
 בו טעוץ רוב זאלות היו על ידן איר כחה לא למדה עליה עדין
 ומכאן יוצא אילדי כחה די אינה יכוליה להזתתף בנחרות.
 כל מה שכתבו בקור למחנן והונענת בו נראה כאילו קבוצת
 עצמאות לבשו מעללים עם כפתורים אחרנית והלכו אחרה ובגלל זה הם
 קבלו את הציון הטוב ביותר.
 בקשר לועדת-התרבות נכתבה טעות. כתבו שהועדה תספור את הכנת
 מסיבת-השבת אחת לשבועים לכתות במקום אחת לתוד.
 אני מציעה שהעתון יהיה תלוי בחדר-האוכל כחב נכתב יד ומקוטט
 בציורים עם צבעים...

אני חושב שהמערכת צריכה לבדוק היטב את מה שהיא מדפיסה
 לעתון. המעתי כפי הרבה ילדים שהעתון הראשון לא סיפק. אני שואל את
 המערכת מדוע לא היה בעתון אף שיר או מה-שהוא מצחיק וליתר מעניין.
 הרבה ילדים לא קראו כלל את הסכומים של הטיוולים הרבים שכתבו אליהם
 בעתון.
 אני מציע למערכת להיות לב לכת הרצוי לילדים ולהדפיס את
 זה הרצוי ומעניין את הילדים...

בעתון האחרון הודפסה דשימה על המחנן ברשימה נאמר איך
 עבר היום ובסוף הרשימה היה כתוב שכל כתו הציגה הצגה רכז כחה די
 הציגה אנשים שהולכים הרוף. מעניין אותי לדעת למה התקנן הילד שכתב
 את הרשימה להעליב את הכחה או להגיד שזה לא היה יפה. (דרך אגב אני
 רוצה לאמור שכאשר כחה או ילדים בודדים מתכוונים להציג אין רשות למספר
 ילדים להציץ וים עשו זאת) אני חושב:
 א. אם כבר רוצים לכתוב דבר כזה שיגידו את השם הנכון של ההופעה
 השם היה-התעכלות אקובסית.
 ב. אני חושב שהמערכת לא היתה צריכה להדפיס את הקטע הזה.
 אני מבקש שתגידו לילד שכתב שיגש לרינה ויסביר למה הוא כתב זאת.
 או יסביר לפחות באמצאות העתון

הערה: קבלנו חיבורים רבים מקבצ עצמאות על הנושא של החבור
 האחרון אבל לא מצאנו לנחרץ להדפיס את כולם. מתוך אותה סיבה שכתביא
 חברים לכתוב של הכותבים.
 להבא איננו פונים לילדים להתרכז בחבוריהם נושאים הרצויים
 ויאים לכולנו למען רמתו וצורתו של עתוננו

מרת המערכת לכרתיים:

ילדים רבים פנו אלינו על הקטע שפרסמנו בעתון הקודם בקשר
 עם המחנן.
 דעתנו היא: התביעה לא הילכו צריכים להדפיס את החבור בעתון
 (הספר לבוא בעמוד הבא)